

ALENA NIEVALDOVÁ

narozena 1949 v Praze. V letech 1965—1969 studovala na Střední odborné škole výtvarné a v letech 1971—1977 na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze (v ateliéru knižní kultury a písma u prof. Milana Hegera).

VÝSTAVY

- 1983 Malá galerie Čs. spisovatele, Praha
OKD Kobylišy, Praha 8
- 1984 OKD Opatov, Praha 4
- 1985 UTIA ČSAV, Praha
- 1988 Orlická galerie, Rychnov nad Kněžnou

ÚČAST NA VÝSTAVÁCH

- 1980 IX. bienale grafiky, Brno
- 1980—1983—1986 Triennale exlibris, Chrudim
- 1981 Oborová výstava užité grafiky, Praha
- 1988 Salón výtvarného umění, Praha
Výstava současného exlibris, Praha
Výstava Grafické techniky (tisk z výšky), Praha

Spolupracuje s nakladatelstvím Albatros, Čs. spisovatel, Lidové nakladatelství, Naše vojsko, Odeon, Vyšehrad a Kruh.

141. výstava ilustrací a grafiky v rodném statku Václava Šolce v Sobotce. Sezóna 1990. Pořadatelé: Okresní galerie v Jičíně, Mětské kulturní středisko v Sobotce, pobočka KPVU v Sobotce, Spolek sběratelů a přátel exlibris, kolektivní člen České společnosti pro estetiku při ČSAV, v Praze, Albatros, nakladatelství pro děti a mládež v Praze. Vytiskly Tiskařské závody, s. p., provoz 77, Mnichovo Hradiště.

Alena Nievaldová

ILUSTRACE, GRAFIKA

RODNÝ STATEK
VÁCLAVA ŠOLCE
SOBOTKA, KVĚTEN 1990

V průběhu čtrnácti let, které Alenu Nievaldovou dělí od okamžiku, kdy s diplomem v ruce opouštěla ateliér prof. M. Hegera na pražské Vysoké škole uměleckoprůmyslové, se tato ilustrátorka, grafička a malířka stala nepřehlédnutelnou individualitou své výtvarné generace a trvalou spolupracovnicí řady našich nakladatelství. Na čelném místě mezi nimi stojí nakladatelství Albatros. Již objem ilustrační a grafické práce, který pro toto nakladatelství vytvořila, to dosvědčuje dost výrazně. Za důležitější však považuji to, že právě spolupráce s Albatrosem má největší podíl na vyzrání a krystalizaci ilustrátorské poetiky A. Nievaldové.

Zejména ilustrace současné prózy pro dospívající mládež zřetelně ukazují, jak se A. Nievaldová stává stále suverénnějším a vynalézavějším interpretem svěřených literárních děl a jak její podíl na výsledném tvaru a na prezentaci literatury čtenářům nabývá na důležitosti a významu. Podle mého mínění je to podmíněno tím, že A. Nievaldová přistupuje k interpretaci této literatury s pochopením pro to, co je vlastní duševnímu naladění jejích hrdinů a čtenářů: propojení, prolnutí a rychlé střídání lyriky s epikou, citu s věcností, dychtivého zaujetí s nekompromisním odmítáním, lásky a vzdoru, romantismu a realismu. Neobyčejně důležitou součástí jejího porozumění pro toto vnitřní klima lidského dozrání je její humor: relativizuje, ale nekarikuje, usmívá se, ale nevysmívá. Ba řekl bych, že ho koření i trocha nostalgické člověka vědoucího, že čas dětství nelze vrátiti ani zadržet.

Komiksová forma, kterou A. Nievaldová osobitě zužitkovává v této oblasti své ilustrační tvorby, ji umožňuje se zdarem oscilovat mezi formou souvislého vyprávěcího pásma a ilustracemi s popisem, citujícím část textu s přesným údajem o místě, odkud je vyňat, jak to známe třeba z knih J. Verna, dodnes s tímto typem ilustrací vycházejících i u nás.

Alena Nievaldová není ovšem jen ilustrátorkou. Její trvalou láskou je volná grafická tvorba, většinou realizovaná technikou dřevořezu či dřevorytu; a i když bychom dnes ve volné grafice A. Nievaldové jen s námahou hledali její dávné okouzlení tvorbou Josefa Váchala, věrnost grafické technice, která ji u Váchala upoutala a kterou se trvale vyjadřuje, toto zaujetí stále ještě prozrazuje.

Vyvolává-li zejména volná grafická tvorba v divákovi pocit, že autorka má romantické sklony, její malba ho v tomto pocitu utvrdí. Příroda – jako hlavní téma obrázků a obrázkových cyklů A. Nievaldové – je pojata jako tajemný, nikdy zcela neobjevený zdroj všeho, jako základ bytí. Ani zde se ovšem neztrácí to, co je charakteristické pro atmosféru výtvarného díla A. Nievaldové a pro její osobnost vůbec: laskavost, hravost, touha sdílet s druhými radost ze světa a ze života, touha potěšit. Uskutečňování této touhy se jí, myslím, daří.